

LISA KLEYPAS

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Tüdruk
väikelinnast

Originaali tiitel:
Lisa Kleypas
Sugar Daddy
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, kohad, sündmused ja juhtumised on kirjaniku kujutlusvõime vili. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, olgu elus või surnutega, ja ka päriselus toimunud sündmustega on juhuslik.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2007 by Lisa Kleypas.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E01373120
ISBN 978-9949-82-523-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu abikaasale Gregile,
kes on mu tõeline armastus, parim sõber,
mu seiklus, lohutus ja kompass mu südamekaardil.
Selle eest, et kallistad kõige paremini,
paned mind ennast ilusana tundma,
et oled humoorikas ja nutikas, et valid parima veini,
hoolitsed perekonna eest ning oled ikka ja igal pool
kõige huvitavam inimene.

TÄNUAVALDUSED

Seda raamatut kirjutades õnnistati mind paljude inimeste abi ja teadmistega. Et kirjeldada kõike, mida nad minu heaks on teinud, tuleks kirjutada terve romaan. Ma loodan, et nad teavad, kui tänulik ma neile olen.

Mel Berger, erakordne agent, kes on jaganud minuga oma tarkust, kannatlikkust ja naljasoont mu karjääri erinevatel etappidel, ega ole kunagi lakanud minusse uskumast.

Jennifer Enderlin, kes ütles, et ta tahaks, et mul oleks tiivad, ja aitas mul need leida. Vähe sellest, et ta on suurepärase toimetaja, ta on nii seesmiselt kui väliselt ilus inimene.

Sally Richardson, Matthew Shear, George Witte, Matt Baldacci, John Murphy, Dori Weintraub, Kim Cardascia ja kogu ülejäänud St. Martin's Pressi kirjastuse meeskond – tänu teile teie ande ja imetlusväärse töö eest.

Linda Kleypas, Lloyd Kleypas ja Ki Kleypas, tänan teid emotsionaalse toetuse ja arusaamise eest, et aitasite mul tunda ja mõista inimesi, kellest me pärineme, andes vastuseid miljonitele küsimustele ja olles suurepärased kaaslased ja perekond. Ent üle kõige selle eest, et olete väike ja täiuslik teejuhtide plejaad. Tänu teile leian ma alati tee koju, ükskõik kuhu ma ka lähen.

Eriline tänu minu targale ja energilisele emale, kes on suur daam, nagu ütleks Marie Brenner.

Ireta ja Harrell Ellis, andsite mulle õigel ajal head nõu, aitasite mul endasse uskuda ja näitasite, et tugev ja muutumatu armastus annab alati turvalise ankrupaiga. Samuti tänan imelise õhtu eest, mille veetsime, jagades mälestusi Mac Palmerist. Cristi ja James Swayze, armastuse ja julgustuse eest ja selle eest, et nad muutsid aastaid tagasi mu elu, korraldades Väga Hea Pimekohtingu.

Christina Dodd, maailma parim sõber, kes ütles, et ma suudan kirjutada moodsa armastusloo, ja tal oli õigus. Ja Liz Bevarly, Connie Brockway, Eloisa James ja Teresa Medeiros, kes alati aitasid mu jalule, kui ma kukkusin, kaitsesid mind nii heas kui ka halvast ja ümbritsesid mind armastusega. Ma ei oleks ilma teieta hakkama saanud.

Geralyn Dawson, Susan Sizemore ja Susan Kay Law, kes kuulasid kannatlikult, ilmutasid hindamatut läbinägelikkust, õpetasid, kuidas valmistada karamellistatud nakrabatoone, sepitseda vampiirilugusid ja teetassist kröbinaid süüa, ja kellest said mulle sõbrad igaveseks.

Stephanie Bascon ja Melissa Rowcliffe, kaks jõulist ja ilusat naist, kes jagasid minuga oma juriidilisi teadmisi ja kinkisid mulle oma sõpruse.

Billie Jones, kõige suuremeelsem inimene, keda ma tunnen, ja ta abikaasa, James Walton Jones, tänu teie armastuse, vaimukuse ja tarkuse eest ja ühel suveõhtul korraldatud õhtusöögi eest sõpradega, kes jagasid kalleid mälestusi ja aitasid mul mõista minu loo tegelikke probleeme. Tänu nendele sõpradele, kes on mind nii suuresti inspireerinud: linnapea ja proua Norman Erskine, Mena Nichols, Betsy Allen, J. C. Chatmas, Weezie Burton, Charlsie Brown, Neczy Matelski, Nancy Erwin, Gene Erwin, Sara Norton, Hammond Norton, Lois Cooper, Bill Reynolds ja Mary Abbot Hess.

Patsy ja Wilson Kluck, tänu teie hindamatute meenutuste ja armastuse eest, eriti Patsyle, kes näitas mulle Texase naiste parimaid külgi.

Virginia Lake, kes mõjutas mind kirjutama lugu naisest, kes võidab raskused armsuse, otsusekindluse ja huumoriga – neid omadusi jagub temal küllaga.

Sandy Coleman, tänu sõpruse, toetuse ja armastuse eest romantilise kirjanduse vastu.

Michelle Buonfiglio, ülimalt intelligentne ja karismaatiline naine, tänu kellele olen uhke oma elukutse üle.

Amanda Santana ja Cindy Torres, mitte ainult selle eest, et nad vastasid juuksuritööd puudutavatele tehnilistele küsimustele, vaid ka selle eest, et jagasid isiklikke tähelepanekuid ja mälestusi.

Üle kõige olen tänulik oma lastele – minu kahele imele, kes täidavad rõõmuga mu südame ja hinge.

ESIMENE PEATÜKK

Kui ma olin nelja-aastane, sai mu isa naftapuurtornis õnnetult surma. Issi isegi ei töötanud puurtornis. Ta oli kontoriametnik, kes kandis naftaplatvorme inspekteerimas käies ülikonda ja lipsu. Ent ükskord komistas ta ehitusjärgus puurtorni põrandas olevale avausele. Ta kukkus kaheksateistkümne meetri kõrguselt alla platvormile ja suri sealsamas, kael murtud.

Mul kulus kaua aega, enne kui sain aru, et issi ei tule enam kunagi tagasi. Ootasin teda kuude kaupa, istudes meie maja akna all Houstonist läänes asuvas Katy linnakeses. Mõnikord seisin sissesõidutee alguses ja jälgisin igat mööduvat autot. Ükskõik kui palju kordi emps käskis mul issi otsimine lõpetada, ma ei suutnud järele jätta. Ilmselt arvasin, et mu tugevast tahtmisest piisab, et ta tagasi tuua.

Mul on isast ainult käputäis mälestusi, pigem küll muljeid. Kindlasti kandis ta mind korra või paar oma õlgadel – ma mäletan ta tugevat rinda oma sääрте all, kõrgel õhus kiikumise tunnet ja isa sõrmi kõvasti mu pahkluid hoidmas. Ja ta karedaid juukseid mu pihus, läikivaid musti, järku lõigatud juukseid. Ma nagu kuuleksin ta häält laulmas Mehhiko häällilaulu „Arriba del Cielo“, mis tõi mulle alati ilusad unenäod.

Mu kummutil on raamitud foto issist, ainuke, mis mul on. Ta kannab vesternistiilis pidulikku särki ja teksaseid, millele on viigid sisse pressitud, ja käsitööna valmistatud nahkrihma leivataldriku-

suuruse hõbedast ja türkiisist pandlaga. Naeratusenvirve suunurgas ja lohuke siledal tõmmul põsel. Kuulu järgi oli ta tark mees, romantik, kõva töömees, kellel olid suured ambitsioonid. Ma usun, et ta oleks teinud oma elus suuri tegusid, kui talle oleks antud rohkem eluaastaid. Ma tean oma isast nii vähe, aga ma olen kindel, et ta armastas mind. Ma tunnen seda isegi nendes üürikestes mälestuskildudes.

Ema ei leidnudki issi asemele teist meest. Ent võib-olla oleks täpsem öelda, et ta leidis issi asemele palju mehi. Kuid peaaegu mitte ükski ei jäänud kauemaks. Ta oli ilus naine, ehkki mitte õnnelik, ja mingi mehe kütkestamine ei olnud kunagi raske. Aga hoopis teine asi oli meest hoida. Selleks ajaks, kui ma kolmeteistkümneseks sain, oli emal olnud rohkem meessõpru, kui ma suutsin järke pidada. See oli suur kergendus, kui ta leidis mehe, kelle juurde otsustas mõneks ajaks jääda.

Nad leppisid kokku, et hakkavad koos elama Welcome'i-nimelises Ida-Texase linnas, mille lähedal mees oli üles kasvanud. Nagu hiljem selgus, oli Welcome see koht, kus ma kaotasin kõik ja saavutasin kõik. Welcome oli koht, kus mu elu juhiti ühelt rajalt teisele, saadeti mind kohtadesse, kuhu mul iial poleks tulnud pähe minna.

Esimesel treileripargis veedetud päeval hulkusin ma tupikitänaval, mis kulges klaveriklahvidena reastatud treileriridade vahel. Park oli tolmune tupikuvõrgustik ja selle vasakpoolsel küljel jooksis vastvalminud silmusekujuline tee. Kõik kodud seisid betoonist alusel, alumiiniumist või puidust võreseeleik ümber. Mõne treileri ees oli lapike õue, mõne juures lagerströömiapuud, mille õied olid kõrbenud kahvatupruuniks ja koor kuumusest ribadeks kuivanud.

Hiline pärastrõunapäike oli ümmargune ja valge nagu taevasse torgatud papptaldrik. Kuumus näis kiirgavat nii alt kui ülevalt, rulludes pragunenud pinnasest silmanähtavate lainetena. Aeg roomas Welcome'is, kus inimesed arvasid, et asjad, mida on vaja teha kiirustades, pole seda vaeva väärt. Koerad ja kassid magasid suurema osa päevast kuumas varjus, tõustes vaid selleks, et lakkuda mõni leige tilk veetorstiku ühenduskohast. Isegi kärbsed lendasid aeglaselt.

Minu äralõigatud säärtega teksaste taskus krabises ümbrik, milles oli tšekk. Emps käskis mul viia selle Bluebonnet Rancho juhatajale härra Louis Sadlekile, kes elas treileripargi sissekäigu lähedal punases tellismajas.

Mul oli tunne, nagu oleksid mu jalad jalatsites tossanud, kui kõndisin lohiseva sammuga katkisel asfaldiserval. Ma nägin paari vanemat poissi, kes seisid koos teismelise tüdrukuga, nad olid lõõgastunud ja vabad. Tüdrukul oli pikk blond hobusesaba koheva, lakitud tukaga laubal. Lühikeste pükste ja imepisikese punakaslilla bikiinitopi alt paljastus tema päevitunud nahk, mis selgitas, miks poisid nii innukalt temaga vestlesid.

Ühel poisil olid jalas lühikesed püksid, seljas maika, teine, tumedapäine, kandis kulunud Wrangleri teksaseid ja poriseid Roperi saapaid. Ta seisis, keharaskus ühel jalal, põial püksitaskusse torgatud, vaba käsi rääkimisel viiplemas. Poisi saledas, kondises kehas, nurgeliselt teravas profiilis oli midagi tähelepanuväärset. Tema vitaalsus oli selles kuumusesse uppunud ümbruses lausa ärritav.

Kuigi igas vanuses Texase elanikud on loomupäraselt seltsivad ja ilma igasuguste kõhklusteta hõiguvad võõrastele, oli selge, et mina möödun sellest kolmikust tähelepanuta. Mulle see sobis.

Ent kui ma kõndisin vaikselt tänava teises servas, ehmatas mind plahvatuslik kära ja liikumine. Ma pöördusin ja mulle tungis kallale paar tõenäoliselt marutõbiseid pitbulle. Nad haukusid ja lõrisesid ja rullisid mokad üles, paljastades sakilised kollased hambad. Ma pole kunagi koeri kartnud, aga need kaks olid ilmselt saagi peal väljas.

Instinkt võttis võimust ja ma pöördusin põgenema. Mu vanade tossude kulunud tallad libisesid laialipillutatud kivikestel, kaotasin tasakaalu ja kukkusin käpuli. Karjatasin ning katsin pea käsivartega, oodates, et mind rebitakse tükkideks. Kuid üle kõrvus kohiseva vere kuulsin üht vihast häält ja hammustuse asemel tundsin, kuidas paar tugevaid käsi minust kinni haaras.

Ma kiljatasin, kui mind ümber pöörati, ja vaatasin tumedapäisele poisile otsa. Ta heitis mulle kiiresti hindava pilgu ja pöördus ning

karjus pitbullide peale. Koerad olid mõne meetri jagu taganenud, nende haukumine vaibus pahuraks lõrinaks.

„Marss minema, pagan teid võtaks,“ nähvas poiss nendele. „Kasige koju ja lõpetage inimeste hirmutamise, te viletsad si...“ Ta ohjeldas ennast ja vilksas kiire pilgu minu poole.

Pitbullid rahunesid ja hiilisid jahmatavas tujumuutuses tagurpidi minema, roosad keeled rippumas nagu pooleldi kokku keritud õhupallipaelad.

Minu päästja jälgis neid tülgestunult ja ütles maikasärgis poisile: „Pete, vii koerad Miss* Marva juurde tagasi.“

„Nad saavad ise koju,“ protesteeris poiss, tahtmata lahkuda blondist bikiinitopis tüdrukust.

„Vii nad tagasi,“ tuli käskiv vastus, „ja ütle Marvale, et ta ei jäta oma pagana väravat kogu aeg lahti.“

Kuni see sõnavahetus aset leidis, heitsin mina pilgu oma põlvedele ja nägin, et need olid marraskil ja kruusaklibused. Hingepõhjani piinlikkusest tulvil, puhkesin esimese ehmatuse vaibudes nutma. Mida tugevamini ma otsekuu kinnipitsitatud kõrist nuukusin, seda hullemaks see läks. Pisarad voolasid ojana mu suurte plastraamidega prillide alt.

„Jumala pärast...“ kuulsin maikasärgis poissi pomisemas. Raskest ohtes läks ta koerte juurde ja haaras neil kaelarihmast. „Tulge, te igavesed tülinorijad.“ Nad läksid temaga meelsasti kaasa, sõrki-des kärmelt mõlemal pool, otsekuu läheks 4H** klubi osariigi koerte näituse proovile.

Tumedapäise poisi tähelepanu pöördus minule ja ta hääleebus. „Kuule nüüd... kõik on hästi. Pole vaja nutta, kullake.“ Ta võttis tagataskust punase taskuräti ja hakkas mu nägu kuivatama. Ta pühkis osavalt mu silmi ja nina ja käskis nuusata. Taskurätilt õhkus teravat meheliku higi lõhna, kui ta seda kindlalt mu ninal hoidis.

---

* Aupaklik kõnetus USA lõunaosariikides. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

** Noorteorganisatsiooni võrgustik USA-s.

Tollal oli igas vanuses meestel teksaste tagataskusse torgatud punane taskurätt. Ma olin näinud neid taskurätte kasutatavat sõelana, kohvifiltrina, tolmumaskina ja ükskord isegi beebi mähkmena.

„Ära kunagi niimoodi koerte eest jookse.“ Poiss toppis taskuräti tagataskusse. „Ükskõik kui hirmunud sa oled. Vaata ainult kõrvale ja kõnni väga aeglaselt minema, saad aru? Ja karju kõvasti „ei“, nagu mõtleksid sa seda tõsiselt.“

Ma nuhutasin ninaga ja noogutasin, vaadates ta varjutatud näkku. Tema suul oli naeratusevirve, mis saatis värina mu kõhusoppi ja tõmbas varbad tossudes konksu.

Tõeline ilu oli temast millimeetri jagu mööda läinud. Ta näojooned olid liiga järsud ja jõulised ja ta ninajuurel oli kühm kungasest murrust. Kuid tal oli aeglane, särav naeratus ja sini-sinised silmad, mis näisid päikesepruuni naha taustal veelgi eredamad, ja tumepruun juuksepehmakas – läikiv nagu naaritsanahk.

„Neid koeri pole vaja karta,“ lausus ta. „Nad on üleannetud, aga minu teada pole nad veel kedagi hammustanud. Võta mul käest kinni.“

Kui ta mu püsti tõmbas ja jalule aitas, tundusid mu põlved lausa põlevat. Ma ei tundnud peaaegu üldse valu, mu meeli hõivas südame raevukas pekslemine. Ta pigistas tugevasti mu kätt, sõrmed kuivad ja soojad.

„Kus sa elad?“ küsis poiss. „Kas sa kolisid uude treilerisse silmusel?“

„Mhmhh.“ Ma pühkisin lõuale eksinud pisara.

„Hardy...“ Blondi tüdruku hääl oli armsalt keelitav. „Temaga on nüüd kõik korras. Tule, saada mind. Ma näitan sulle kodus midagi.“

Hardy. Ah see siis oli ta nimi. Ta jäi näoga minu poole, ere pilk langetatud. Ilmselt oli hea, et tüdruk ei näinud ta suunurkadesse sugenenuid salajast iroonilist naeratust. Tundus, et tal oli üpris hea ettekujutus, mida tüdruk talle näidata tahtis.

„Ei saa,“ vastas ta rõõmsalt. „Ma pean selle väiksekese eest hoolitsema.“